

Szavak, érted, esélyül

(HOMMAGE A W.)

*Ha keveset kérdezel magadtól,
keress valakit, aki kérdez*
Kérdezzen bár ostobaságokat is
Bosszantó dolgokat
Bosszantóakat, mert hirtelenjében
csak valami fertelmes közhellyel tudsz
felelni rájuk
Belőled csak ezen a módon fognak
eltűnni (: el-, eltűnni), kireccsenni a
kemény közhelyek*

*Kérdezd az embereket szóul is
S hagyd a nyelvvel hogy hadd birkózzanak
Sok minden ki fog s még sokkal több minden
nem fog kiderülni róluk ...
Ha úgy érzed is, hogy
nem a magad életét éled közben
Még ha „mi dolgom nekem mindezzel?” kérded is
Ha nem kockáztatod az ellenségszerzést
(ti. némán), nem lesz, aki téged válasszon
barátul soha
Hanem gondold azt: nemcsak ott döntenek a sorsomról,
ahol fegyverszállítási szerződéseket írnak alá és
hétpecsétes titkokkal foly' sáfárkodás,
de ott is az én sorsomról döntenek,
ahol határozat arról esik, hogy beszélni,
hogy nyelven beszélni s egyszer talán majd egy
nyelven beszélni
megtanulnak-e*

Amiről nem lehet hallgatni, arról beszélni kell.

Zürich, 1987.

* a hivatalnokot, azt nem te keresed

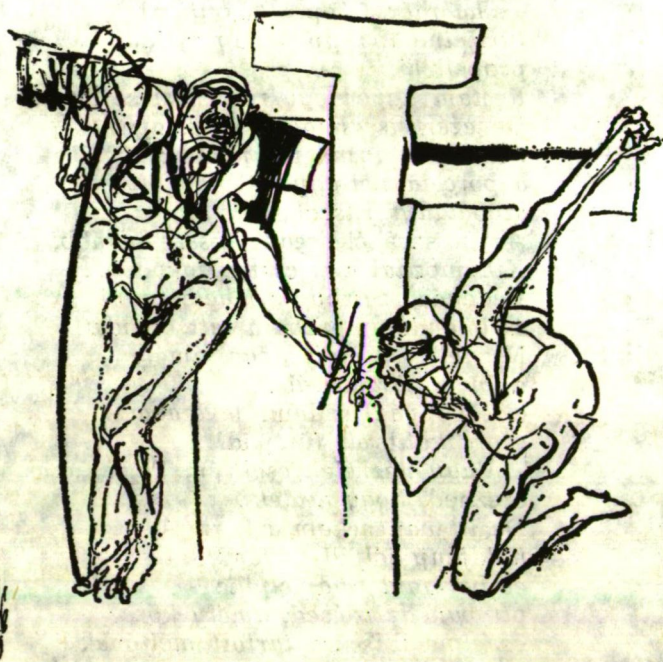
Ami marad(t)

„Akkorra én már mint...”

Pilinszky

Szobrom ott virít a kertedben.
Jól ismerem a bikinialsó
fölött a köldöködet, a leplezetten
unatkozó arcodat, amint
egy hóbortos vendéged rólam,
vagy ürügyemen valamely más
zászlótartóról magyaráz.
Ismerem a szolgálaton kívüli
nyugagyak ernyedtségét,
a diótokon cserfelő rigókat s
nem kevésbé jól a kerti slagot.
Tudom, mit jelent a pirítós szaga,
s mit a kávéőrölő hozzám kisettenkedő
zümmögése.
Csak épp az orrcimpáim mozdulatlanok,
s a faragott ajkak mögött
nincs száj, hol összefuthatna a nyál.
Pajkos hunyorítással söröd le
rólam
— ha ráérsz épp — a juhar
fürtjeimen, vagy vállamon landolt
propellerjeit.
Rajtam ugyan egy rezzenést se látsz.
De ezért is csinálod. Csak apró
változást kívánó tulajdonos:
a porcelánnal egyedül hagyott
szobalányt játszol.
Az út sarából szednél össze inkább!
Kihámoznál a pecsétetes zakóból...
Védenéd szeszszűzös leheletemtől
zsebkendővel próbára tett orrodát!
Néznél rám ölnitudóan, amért
a busz zürzavarában
a koponyádhoz lapítom szabad-
ságra kalibrált fürtjeid!
Vagy néznélek csak én. És te „csak”
érezned, hogy nézlek...
De itt van nekem a kert. A
holdfény jól áll nekem.
és barátaid valamelyike
ott van az izlésed, amely köre
és elmélázásokra tartott méltónak
engem.

Ha nem lennék ilyen veszélytelen
és képes lennék örülni és fel-
keresni az öröm forrásait,
és barátaid valamelyike
nem hagy nálad egy könyvet egyszer;
„Nemrég halt meg; én is későn
figyeltem fel a dolgaira.
Nem lepődnék meg, ha Neked is
tetszenének.”
— akkor alighanem sosem lett volna
(ily haszontalanul)
ismerősöm köldököd, hasad,
a napszemüveged, a vállad s az
udvariasság szünetjele szenvedélyes arcodon.

KÉRI LÁSZLÓ: 3 T